

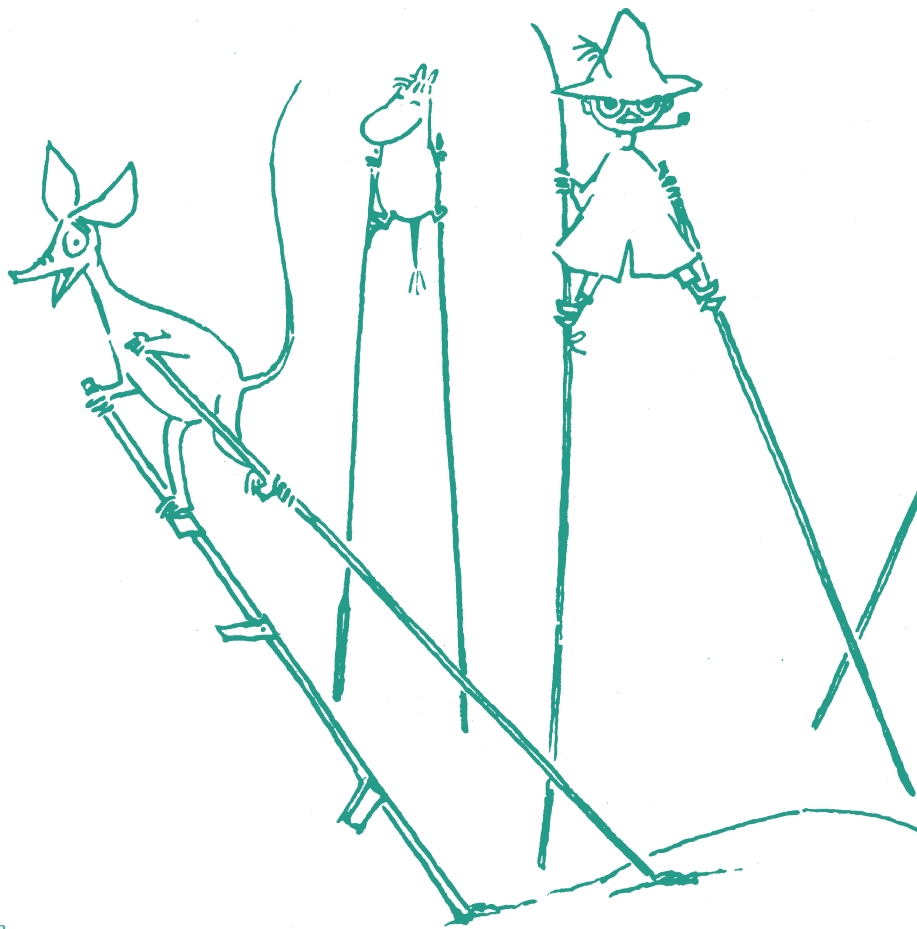


D E F G

L M N

S T U V

Å Ä Ö



© 2021 Paula Nivukoski ja
Kustannusosakeyhtiö Otava

*Osa kuvista on muokattu
Tove Janssonin originaaleista.
© Moomin Characters™

Kirjan suunnittelu ja taitto
Suunnittelutoimisto Kobra

ISBN 978-951-1-38454-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021



LYSTI YSTÄVÄ

ONNELLISIA SANAMATKOJA




Kirjoittanut Paula Nivukoski
Tove Janssonin alkuperäisiin
muumitarinoihin perustuen

Kuvitus Tove Jansson



Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö Otava



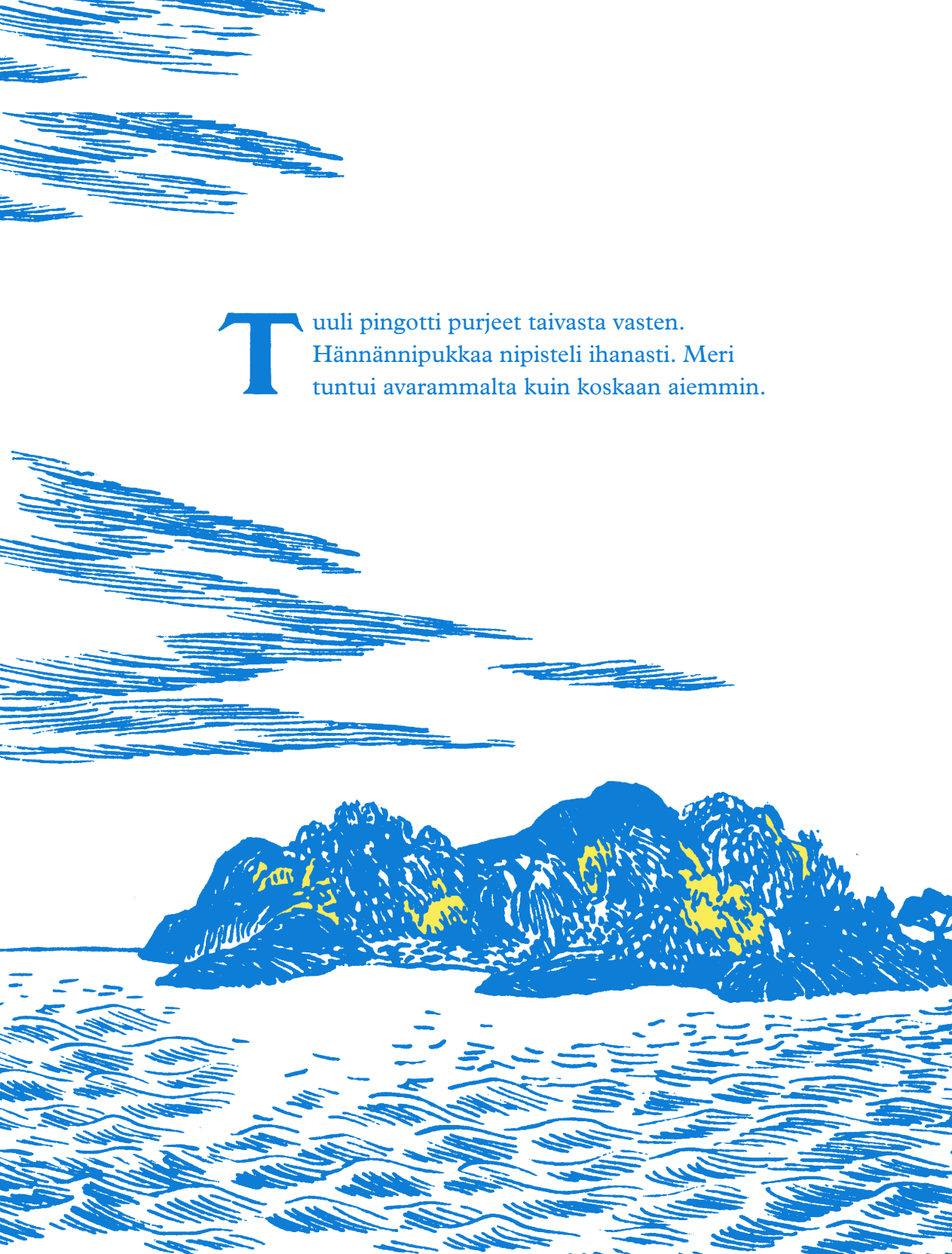
Rakas tuntematon tuittu tai homssu,
tai joku hassu olento,
toivoisin ystävää tai hupsua tästä laaksosta.

Ihan kohta sinut tunnen,
mutta me emme vielä ole olleet
yhdessä piilosilla!

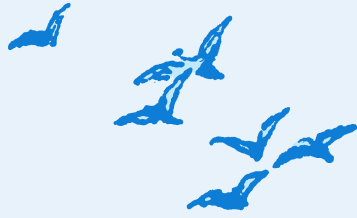
Oikeastaan puijasin, sillä tämä kirje
on piiloleikki
ja minä etsin sinua,
tai pikemmin sinä etsit minua
– sillä minähän en enää ole tässä,
missä olet odottanut jo tovin,
vaan kurkistelen kenties kivenkolossa
odotan löytymistä kovin,

niin että kun tapaamme,
voisimme paiskata tassua
ja keksiä yhdessä jotakin hassua.





Tuuli pingotti purjeet taivasta vasten.
Hännännipukkaa nipisteli ihanasti. Meri
tuntui avarammalta kuin koskaan aiemmin.



Muumipeikko ja Nuuskamuikkunen purjehtivat kaksin.
Aurinko välkäytteli näkinkenkiä meren pohjassa.
Retki nimettiin seikkailuksi, tuuli tarttui turkkiin.

”Kuule ystävä”, sanoi kumpi tahansa, ja toinen nyökkäsi.
Ojensi eväskorista hillovoileivän tai suoristi kurssia kohti
luodetta.

Hattivattien salaisen saaren kohdassa kompassi
sekosi suunnissaan. Lempeät pilvet leimahtivat.
Kompassilasin alla magneetti teki piruetin, kiirehti
itään ja etelään, hukkasi pohjoisen mainingin varjoihin.

Vasta kun viimeisen hattivatin
watti lakkasi surisemasta, taivas
taas seestyi. Auringon kaari kurkotti
horisonttiin asti. Matkaa maan
ääriin oli vielä ainakin kaksi päivää
jäljellä. Meri hehkui turkoosina,
ja tarina oli vasta alkamassa.



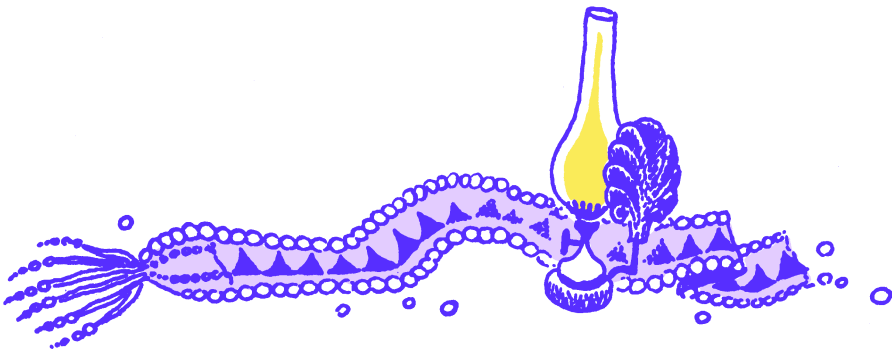
S narff, dy tyff.

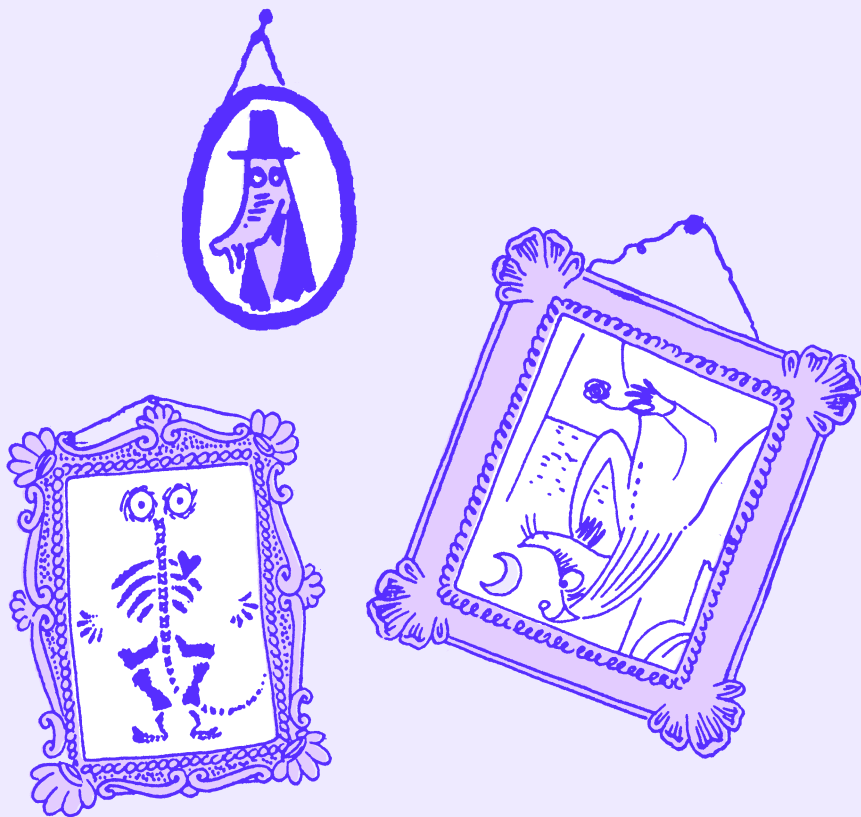
Esi-isän kuononpää ilmestyi pystymuurin takaa. Oli puoliyö tai päivän puoli. Salongin kaappikello oli joskus sanonut *ding* ja pysähtynyt keskelle *dong*, ikkunaruudut olivat peittyneet valkeaan.

Esi-isä hämysteli esiin piilostaan. Lumihiljaisuus lasin takana oli sametinpehmeää. Muumitalo oli käärityt talveksi tylliin, perhe lämpöisiin vällyihin. Vain vanhimmat saivat valvoa talven tuloon asti ja silloinkin aivan vaiti.

Esi-isä nuuhkaili hiljaisuutta noin ylimalkaan ja raahusti salongin halki.

Äkkiä esi-isä säpsähti. Hiirulainen vilahti piilostaan ja hävisi. Esi-isä rapsutti kuonoaan ja jutteli itsekseen. **Dy tryff.** Juttelu rauhoitti ajatuksia. **Barfft, baf tuff.** Ylemmistä yläkerroksista kantautui uninen tuhina. Huvitti puuhata jotakin hupsua.





Korkealla katossa kimalteli esi-isäkin iäkkäämpi kristallikruunu. Yleensä iltaisin siihen sytytettiin kynttilät, mutta talventaian alla kristallit kirkastuivat itseksensä. Esi-isä pysähtyi kimmellyksen keskelle, käänteli päätään ja päätti olla hyppäämättä.

Sillä puolet lystistä oli kai siinä, että joku näkisi kuinka esi-isä hyppää lamppuun kuin keinuun, vaikka oli ikivanhempi kuin kukaan toinen muumi.

Salongin halki kulki kapea viiru, pölyinen hännänpää hävisi taas hämärään.

Eräänä huomenena Hemuli havahtui virheettömyyteen. Puut oli tarhattu, nuupahtaneet nuput nypitty, hajaheinät haravoitu. Kaikki oli niin kaunista, ettei Hemulia oikeastaan häirinnyt mikään. Ei ollut ainuttakaan asiaa, johon tarttua. Oli oltava jouten.

Hemuli huokasi hämmentyneenä. Muumipeikoille joutenolo sopikin, mutta ei Hemuli osannut olla touhuamatta. Puuhaamatta puutarhassaan, kokoamatta kokoelmiaan. Kerrassaan kaikki oli koottu ja katsottu.

Täydellisyys ei sitten tuntunutkaan tarpeelliselta. Vähänpä oli puuhaa valmiissa maailmassa. Harmiintunut Hemuli istui alas matalalle jakkaralle.

**Turhaannutti.
Typerrytti.
Tympi.**

Ikkunalasi kitisi. Hemuli tempaisi ikkunan auki. Silloin kitinä hiljensi. Puissa humisi, ja ajatuksissa.

Harmaannuksissa Hemuli ei huomannut, miten puutarhassa puhkesi puhuri. Tuuli kohosi hurjana ruusupensaiden alta.

